

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/15/2018
Identifikačné číslo spisu: 5017200017
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5017200017.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Pepelovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prieцelovej a JUDr. Gabriely Mederovej v spore žalobcu: Slovenská konsolidačná, a. s., so sídlom Cintorínska 21, Bratislava, IČO: 35 776 005 proti žalovanému: Ing. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom I., zastúpenému JUDr. Annou Kecerovou Věselou, advokátkou so sídlom Nám. SNP 2/2, Rajec, o zaplataenie 311 283,71 eur, vedenom na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 15Cb/1/2017, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, č. k. 15Cb/1/2017-262 zo 6. júna 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 15Cb/1/2017-262 zo 6. júna 2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom, č. k. 15Cb/1/2017-262 zo 6. júna 2018 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 311 283,71 eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobca (pôvodne Všeobecná úverová banka, a. s. alebo aj „VÚB, a. s.“) sa domáhal proti spoločnosti T I M E, spol. s r. o., pôvodne žalovanému 1/ (ďalej v texte ako „žalovaný 1/“) a Ing. A., ako žalovanému 2/ (ďalej ako „žalovaný 2/“ alebo „žalovaný“), zaplataenia sumy 9 377 732,93 Sk (311 283,71 eur) s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Žalobca uzatvoril dňa 02. 06. 1992 so žalovaným 1/ Úverovú zmluvu č. XXXX/XX (ďalej len „úverová zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovanému 1/ úver vo výške 14 000 000,-Sk, pričom ručenie za úver prevzal Ručiteľskou listinou č. XXXX/XX/X zo dňa 02. 06. 1992 (ďalej len „ručiteľská listina“) žalovaný 2/. Žalovaný 1/ bol v omeškani so splácaním svojho záväzku a jeho celkový splatný záväzok ku dňu 31. 01. 1999 mal činiť 9 377 732,93 Sk (311 283,71 eur). Z vyčíslenia priloženého k žalobe vyplynulo, že zameškané splátky majú byť vo výške 904 100,-Sk, nezaplataené úroky vo výške 8 472 371,03 Sk a poplatky za vedenie účtu vo

výške 1 261,90 Sk. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením, č. k. 47-24K/58/98-77 zo 14. apríla 1999 vyhlásil konkurz na žalovaného 2/. Predmetné konanie na krajskom súde bolo preto vo vzťahu k žalovanému 2/ podľa § 14 ods. 1 písm. d/

zák. č. 328/1991 Zb. o konkurze vyrovnaní prerušené. Pohľadávka žalobcu z predmetnej úverovej zmluvy, ako aj ručiteľskej listiny, bola podľa názoru súdu prvej inštancie riadne prihlásená a uznaná v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici

na majetok ručiteľa, teda žalovaného 2/, ktoré bolo ukončené po splnení rozvrhového uznesenia, bez č o i len čiastočného uspokojenia žalovanej pohľadávky. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 47Cb/45/1999-Ko-338 z 19. marca 2007 súd určil, že pohľadávka Slovenskej konsolidačnej, a. s. vo výške 22 110 258,05 Sk je oprávnená a zistená, s právom

na oddelené uspokojenie a v prípade úplného neuspokojenia ako pohľadávky s právom

na oddelené uspokojenie, bude uspokojená ako pohľadávka štvrtej triedy, pričom podľa súdu prvej inštancie je súčasťou tejto sumy aj nárok žalovaný v tomto konaní. Z uvedeného vyplýva, že úver bol na základe úverovej zmluvy poskytnutý žalovanému 1/ a z obsahu ručiteľskej listiny vyplýva, že žalovaný 2/ sa zaručil za tento úver, vrátane úrokových nákladov a poplatkov.

Súd prvej inštancie vyhodnotil námietku žalovaného 2/, týkajúcu sa nedostatku výzvy na plnenie záväzku s poukazom na § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, za nedôvodnú.

Vo vzťahu k námietke, že žalovaný, ako ručiteľ, nemá možnosť získať listinné dôkazy a tieto použiť ako prostriedok procesnej obrany, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný bol konateľom a spoločníkom spoločnosti T I M E, spol. s r. o. a ako konateľ bol zodpovedný za vedenie účtovníctva a mal o tomto záväzku vedomosť od začiatku a o jeho splácaní tak, ako boli jednotlivé sumy uhradené na istinu, pričom táto skutočnosť má vyplývať aj zo súdneho spisu Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 47-24 K 58/98. Zároveň súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobca predložil relevantné doklady, ktorými preukázal oprávnenosť svojho nároku, ktoré boli preskúmané v rámci konania o určenie pravosti a poradia pohľadávky

na Krajskom súde v Banskej Bystrici. Žalovaný, napriek tomu, že bol konateľom žalovaného 1/ a mal disponovať bankovými výpismi žalovaného 1/ a bolo v jeho záujme zabezpečiť si účtovníctvo žalovaného 1/, tento okrem tvrdení nepredložil žiadne relevantné doklady. K neurčitosti ručiteľského vyhlásenia krajský súd uviedol, že z úverovej zmluvy a ručiteľskej listiny je zrejmé, že ručiteľom je žalovaný a tato ručiteľská listina spĺňa všetky zákonné náležitosti, vrátane jej určitosti. S námietkou premlčania uplatneného nároku vo výške

904 100,-Sk a úrokov a poplatkov súd prvej inštancie poukázal na špecifikáciu žalovanej sumy podľa č. l. 10 spisu, z ktorej má byť zrejmé, že uplatnené úroky počnúc od doby 01. 04. 1995 (vzhľadom k podaniu žaloby 04. 02. 1999) nemôžu byť premlčané a rovnako tak ani poplatky počnúc od 01. 04. 1995 vo výške 1 261,90 Sk nie sú premlčané. Námietku, že z dôvodu závislosti ručiteľského záväzku od hlavného záväzku, nie je nárok dôvodný, nakoľko

ak zanikne pohľadávka, ktorej splnenie ručiteľ zabezpečí, zanikne tiež ručiteľský záväzok, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú s poukazom na § 311 ods. 2 Obchodného zákonníka. Na základe všetkého uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne, keď žalobca na rozdiel od žalovaného predložil listinné dôkazy a súd žalobcom tvrdený skutkový stav považoval za nesporný. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa

§ 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“)

dňa 15. júna 2018 odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu

prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Prípustnosť odvolania vyvodzoval odvolateľ z odvolacích dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ a písm. f/ C. s. p.

4. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (t. j. že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) videl žalovaný v tom, že súd prvej inštancie porušil právo žalovaného 2/ na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany

súdu, neodôvodnil odvolaním napadnuté rozhodnutie riadne (v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p.) a nevysporiadal sa s námietkami žalovaného podstatnými pre rozhodnutie veci samej. Súd nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia, a to najmä procesnej obrany žalovaného, keď odmietol argumenty žalovaného,

avšak v odôvodnení rozhodnutia ich ani nevyvrátil, ani nespochybnil a ani nezdôvodnil, prečo ich považuje za irelevantné, čo považuje za neprípustné a v rozpore s právom žalovaného na spravodlivý proces.

5. Súd prvej inštancie neodôvodnil, na základe čoho dospel k záveru o tom, že predmetné ručiteľské vyhlásenie spĺňa všetky zákonné náležitosti, vrátane jeho určitosti. Rovnako tak sa súd prvej inštancie nezaoberal ani námietkou, že úrokové náklady a poplatky nie sú v ručiteľskej listine určitým a zrozumiteľným spôsobom vymedzené, nie je uvedená výška úrokových nákladov (v percentuálnej sadzbe ani iným zrozumiteľným spôsobom), nie je uvedené, z akej sumy sa majú úroky počítať, nie sú uvedené lehoty dôležité pre výpočet úrokov (pre stanovenie začiatku plynutia lehoty) ani konkretizované poplatky, ktoré by mohli byť predmetom ručiteľského vyhlásenia. Zároveň žalobca na pojednávaní dňa 03. 05. 2017 sám potvrdil, že vo vzťahu k úrokom uplatňovaným za obdobie od 01. 05. 1994 do 31. 03. 1995 v celkovej sume 2 522 549,31 Sk nedokáže uviesť, za ktoré obdobia a z akých súm sú tieto úroky vyúčtované, teda sám žalobca spochybnil v tejto časti uplatnený nárok vo vzťahu k vznesenej námietke premĺčania, pričom v konaní dôvodnosť svojho nároku ničím nepreukázal a súd sa námietkou žalovaného viac nezaoberal. Žalovaný namietal aj skutočnosť, že Zmluva o postúpení pohľadávky medzi VÚB, a. s. a žalobcom bola uzavretá 28. 06. 2000 a odvoláva sa na prílohu č. 1/, ktorá má obsahovať taxatívny zoznam pohľadávok a ktorá má byť priložená k zmluve. V súdnom spise sa nachádza príloha č. 1/ k Zmluve o postúpení pohľadávok, ktorá však bola vypracovaná až dňa 25. 09. 2006. Žalobca doposiaľ nevysvetlil rozdielnosť namietaných dátumov a súd túto skutočnosť v spore ani neskúmal.

6. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p. (t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) mal byť podľa žalovaného daný tým, že súd nesprávne postupoval pri hodnotení výsledkov dokazovania, pričom zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, a teda v konečnom dôsledku porušil princíp právnej istoty zakotvený v čl. 2 C. s. p. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie rozhodol len na základe skutkových tvrdení žalobcu, ktoré nepodoprel dôkazmi tak, ako to vyžaduje ustanovenie článku 8 C. s. p. a nekonal tak v súlade s princípom právnej istoty. Žalovaný má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nespĺnil si dôkaznú povinnosť vo vzťahu k svojim tvrdeniam, ktoré žalovaný výslovne poprel, čo má podľa C. s. p. za následok stratu sporu.

7. Podľa názoru odvolateľa žalobca v spore nepreukázal žiadnym právne relevantným spôsobom dôvodnosť svojho nároku, najmä nepreukázal skutočnosť, kedy a akým spôsobom VÚB, a. s., ako právny predchodca žalobcu, skutočne poskytla žalovanému 1/ úver, v akej výške, ak áno, koľko z prevzatého úveru žalovaný 1/ reálne splatil, ktoré splátky zaplatil a ktoré nezaplatil, aký je skutočný zostatok nesplateného úveru. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie istiny 30 010,62 eur, hoci nepreukázal, prečo sa domáha práve zaplatenia istiny v uvedenej výške, za ktoré konkrétne obdobie, nárok na zaplatenie ktorej konkrétnej splátky úveru uplatňuje, keďže v tabuľke je takáto suma uvedená trikrát. Žalobca si podľa ním predloženej tabuľky mal uplatniť nárok na zaplatenie úrokov z omeškania nekorešpondujúcich žalovanej istine a poplatkov za vedenie bankového účtu, ktoré nešpecifikoval a nepreukázal právny dôvod, na základe čoho tieto vypočítal a na základe čoho si tieto uplatňuje. Zároveň žalovaný namietal, že žalobcom predložené tabuľky nie sú právne relevantným dôkazom preukazujúcim dôvodnosť ním uplatneného nároku. Takýmito dôkazmi sú podľa názoru žalovaného účtovné doklady žalobcu a žalovaného 1/, bankové výpisy žalovaného 1/ a pod., ktoré však súdny spis neobsahuje. Súd svoje rozhodnutie zdôvodnil najmä tým, že sa odvolal na konkurzné konania žalovaných a žalobcom predložené tabuľkové prehľady, ktoré nemajú žiadnu výpovednú hodnotu, ani z jedného z nich nie je možné jednoznačne zistiť základné údaje

potrebné pre posúdenie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku. Odvolateľ taktiež tvrdil, že rozsah dôkazného bremena žalovaného sa odvíjal od miery aktivity žalobcu a keďže tento bol v spore čo do predkladania dôkazov preukazujúcich jeho tvrdenia pasívny, žalovaný má za to, že svoje dôkazné bremeno uniesol tým, že vierohodne spochybnil a poprel nedôsledné skutkové tvrdenia žalobcu. Žalobca uviedol, že nemá k dispozícii žiadne iné listinné dôkazy preukazujúce dôvodnosť uplatneného nároku čo do dôvodu a výšky, napriek tomu súd jeho žalobe vyhovel. Žalovaný namieta, že požadovať od ručiteľa zaplataenie úrokov z omeškania je vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam a tiež z dôvodu neprimeranej výšky požadovaných úrokov z omeškania v rozpore s dobrými mravmi.

8. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného podľa ustanovenia § 379 C. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

10. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi obsiahnutými v odvolaní žalovaného (§ 380 ods. 1 C. s. p.).

11. Z obsahu odvolania žalovaného vyplýva, že namieta nedostatočné odôvodnenie rozsudku konajúceho súdu a tým jeho nepreskúmateľnosť, a to najmä z dôvodu neuvedenia a nevysporiadania sa so všetkými námietkami žalovaného.

12. Náležitosti rozhodnutia sú uvedené v § 220 ods. 2 C. s. p., pričom súd v odôvodnení svojho rozhodnutia musí okrem iného jasne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Súd je teda povinný vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Rozsudok súdu je nepreskúmateľný, ak náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 C. s. p. neobsahuje.

13. Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej (III. ÚS 36/2010). Nevyžaduje sa, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torria C. Španielsko z 9. decembra 1994, Hiro Balany c. Španielsko z 9. decembra 1994).

14. Odvolací súd sa stotožnil s názorom odvolateľa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nezodpovedá požiadavkám na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Odvolací súd nepovažoval za náležité a presvedčivé odôvodnenie dostatočnosti predložených dôkazov žalobcom, keď súd prvej inštancie iba stroho skonštatoval, že „žalobca predložil relevantné doklady, ktorými preukazuje oprávnenosť svojho nároku, ktoré boli preskúmané v rámci konania o určenie pravosti a poradia pohľadávky na Krajskom súde v Banskej Bystrici“.

15. K uvedenému konštatovaniu odvolací súd uvádza, že v spisovom materiáli sa na č. l. 111 nachádza rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 47Cb/45/1999-Ko-338 z 19. 03. 2007, v ktorom uvedený súd v druhom výroku určil, že pohľadávka Slovenskej konsolidačnej, a. s. vo výške 22 110 258,05 Sk je oprávnená a zistená s právom na oddelené uspokojenie a v prípade úplného neuspokojenia ako pohľadávky s právom na oddelené uspokojenie bude uspokojená ako pohľadávka štvrtej triedy. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že dôvodom čiastočného popretia poradia pohľadávky VÚB, a. s. správkyňou konkurznej podstaty úpadcu (v tomto konaní žalovaného - pozn. odvolacieho súdu) bola skutočnosť, že záložné zmluvy, ktorými VÚB, a. s. odôvodňovala zaradenie prihlásenej pohľadávky medzi pohľadávky s právom na oddelené uspokojenie, zabezpečovali pohľadávku navrhovateľa len do výšky istiny, bez príslušenstva, preto nárok zodpovedajúci príslušenstvu, vo vzťahu k jeho navrhovanému zaradeniu medzi pohľadávky s právom na oddelené uspokojenie, poprela. Krajský súd v Banskej Bystrici dospel k záveru, že popierací úkon správkyne konkurznej podstaty úpadcu bol neopodstatnený, pretože skutočnou vôľou zmluvných strán Záložnej zmluvy č. XXXX/P/č. k. XXXXXXXXX/X z 05. 12. 1991 bolo zriadiť záložné právo k tam špecifikovaným nehnuteľnostiam nielen na zabezpečenie návratnosti poskytnutých úverových prostriedkov (teda istiny), ale aj úrokov a poplatkov s tým spojených. Takúto interpretáciu Záložnej zmluvy č. XXXX/P/č.k. XXXXXXXXX/X z 05. 12. 1991, Záložnej zmluvy č. XXXX/XX/X zo dňa 23. 04. 1992 a Záložnej zmluvy č. XXXX/XX/X zo dňa 02. 06. 1992 podľa názoru vo veci konajúceho krajského súdu podporuje aj zákonné ustanovenie § 151a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Popretie práva na oddelené uspokojenie vo vzťahu k nároku na úrok vyplývajúci z Úverovej zmluvy č. XXXX/XXXXP/č.k. XXXX zo dňa 05. 12. 1991, z Úverovej zmluvy č. XXXX/XX zo dňa 23. 04. 1992 a z Úverovej zmluvy č. XXXX/XX z 30. 03. 1994 bolo preto neopodstatnené. Zároveň konajúci súd ustálil, že dôvody čiastočného popretia poradia pohľadávky VÚB, a. s. čo do navrhovaného zaradenia pohľadávky v uvedenej výške medzi pohľadávky s právom na oddelené uspokojenie Slovenskou sporiteľňou, a. s. sú taktiež neopodstatnené, keď k zriadeniu záložného práva podľa Záložnej zmluvy č. XXXX/P/č.k. XXXXXXXXX/X z 05. 12. 1991 došlo v súlade so zákonom.

16. Z uvedeného rozhodnutia je tak zrejmé, že jedinú, čím sa Krajský súd v Banskej Bystrici zaoberal, bola skutočnosť, či predmetné záložné zmluvy zabezpečili návratnosť poskytnutých úverových prostriedkov aj vo vzťahu k úrokom a poplatkom s tým spojených a či došlo k zriadeniu záložného práva v súlade so zákonom. Vo veci konajúci súd neskúmal žiadnu ručiteľskú listinu a ani samotnú Úverovú zmluvu č. XXXX/XX zo dňa 02. 06. 1992, preto nie je vôbec zrejmé, z čoho súd prvej inštancie dôvodil záver o tom, že relevantné doklady, ktorými žalobca preukazuje oprávnenosť svojho nároku, boli preskúmané v rámci konania o určenie pravosti a poradia pohľadávky na Krajskom súde v Banskej Bystrici. Takýto záver je s poukazom na obsah rozhodnutia vydaného v uvedenom incidenčnom konaní nepreskúmateľný.

17. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, opomenul taktiež uviesť, na základe čoho považuje žalobcom predložené listiny za relevantné dôkazy, ktorými žalobca preukázal odôvodnenosť svojho nároku, a to najmä vo vzťahu k jeho výške, čo od počiatku žalovaný rozporoval, keď tvrdil, že žalobcom predložené tabuľky nie sú právne relevantným dôkazom preukazujúcim dôvodnosť ním uplatneného nároku. Súd nie je povinný dať odpoveď na každý (bezvýznamný) argument strany, ako už však bolo uvedené, ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Námieta žalovaného, že súd svoje rozhodnutie zdôvodnil najmä tým, že sa odvolal na konkurzné konanie žalovaného a tabuľkové prehľady, ktoré nemajú žiadnu výpovednú hodnotu, keď ani z jedného nie je možné jednoznačne zistiť základné údaje potrebné pre posúdenie dôvodnosti a výšky žalobcom uplatneného nároku, je preto odôvodnená. Nad rámec uvedeného odvolací súd poukazuje

na skutočnosť, že súd prvej inštancie si síce pripojil konkurzný spis, sp. zn. 47-24K 58/98 z Krajského súdu v Banskej Bystrici, avšak nevykonával dokazovanie v zmysle § 188 ods. 1 v spojení s § 204 C. s. p., keď súd na pojednávaní neoboznámil strany s obsahom uvedeného spisu a so skutkovými, či prípadne právnymi závermi, ktoré z neho vyplývajú pre predmetné konanie. Dodržanie uvedeného postupu je dôležité aj z dôvodu následnej (ne)možnosti odvolacieho súdu preskúmať závery súdu prvej inštancie o opodstatnenosti a dôvodnosti nároku uplatneného žalobcom, keď určité skutočnosti mali vyplývať práve z pripojeného konkurzného spisu (ktorý v čase predloženia veci odvolaciemu súdu už priložený nebol). Z predmetného konkurzného konania sa nachádza v spise len uznesenie, č. k. 47-24K 58/1998-Mš-625 z 27. apríla 2016, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o zrušení konkurzu na majetok úpadcu (žalovaného), zbavil JUDr. Vlastu Olekšákovú funkcie správcu konkurznej podstaty a nepriznal jej výdavky a odmenu za výkon funkcie správcu, z ktorého nie je zrejmá žiadna skutočnosť vo vzťahu k uplatnenej pohľadávke. Závery (či už skutkové alebo právne) vyplývajúce z uvedeného konania sú podstatné najmä pre posúdenie dôvodnosti námietok žalovaného ohľadne poskytnutia úveru žalobcu žalovanému 1/, ktoré súd prvej inštancie nevyhodnotil a svoje závery tak, odkazom na skutočnosti vyplývajúce z iných konaní, dostatočným spôsobom nepodporil relevantnými dôkazmi vyplývajúcimi z ním vykonaného dokazovania.

18. V rozhodnutí súdu prvej inštancie zároveň absentuje aj zdôvodnenie skutočnosti, ako sa vysporiadal s podanou námietkou premlčania vo vzťahu k úrokom vyúčtovaným za obdobie od 01. 05. 1994 do 31. 03. 1995, keď samotný žalobca na pojednávaní konanom dňa 03. 05. 2017 potvrdil, že k úrokom za uvedené obdobie sa mu nepodarilo získať podrobnejšiu špecifikáciu, presne za ktoré obdobia a z akých súm sú tieto vyúčtované a v tejto časti uplatneného nároku nechal posúdenie premlčania na konajúci súd. Súd prvej inštancie sa s námietkou premlčania vo vzťahu k tejto časti uplatnených úrokov absolútne nevysporiadal a rezignoval tak na naplnenie svojej povinnosti náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia a z toho vyplývajúceho atribútu preskúmateľnosti.

19. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobe vyhovel aj v časti nároku vo výške 1 261,90 Sk, ako sumy predstavujúcej nezaplatený poplatok za vedenie účtu, keď žalovaný jeho dôvodnosť od počiatku rozporoval, nakoľko povinnosť žalovanému 1/ platiť takýto poplatok zo zmluvy o úvere a napokon ani žalovanému z ručiteľskej listiny nevyplývala.

20. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa neunesenia dôkazného bremena žalobcom, resp. nesprávne preneseného dôkazného bremena na žalovaného, sa odvolací súd stotožňuje s názorom žalovaného, že rozsah dôkazného bremena žalovaného sa odvíja od miery aktivity žalobcu. Súd prvej inštancie opakovaně vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalovaný by mal disponovať relevantnými dokladmi týkajúcimi sa priebehu čerpania a splácania úveru žalovaným 1/ (bod 22 a 26 napadnutého rozsudku). Je však v prvom rade na žalobcovi, aby svoj nárok hodnoverným spôsobom preukázal tak, aby o jeho dôvodnosti a samotnej výške neboli pochybnosti. Zo súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania (viď vyššie uvedené body 15 - 17) však vyplýva, že doposiaľ žalobca svoj nárok nepreukázal relevantnými dôkazmi, a preto v danom štádiu sporu nebolo na mieste zaťažovať dôkazným bremenom žalovaného na podporu tvrdení žalobcu.

21. Odvolateľ zároveň na pojednávaní konanom dňa 03. 05. 2017 uviedol, že požadovať od ručiteľa zaplatenie úrokov z omeškania je v rozpore s dobrými mravmi, pričom krajský súd sa s touto námietkou žalovaného vo svojom rozhodnutí nevysporiadal a tak aj v tomto smere urobil svoje rozhodnutie nepreskúmateľným.

22. K námietke žalovaného týkajúcej sa skutočnosti, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že príloha č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2000 bola vypracovaná až dňa 25. 06. 2006 (v skutočnosti sa jedná o výpis z prílohy č. 1 - pozn. dovolacieho súdu), odvolací súd odkazuje na bod 13 tohto uznesenia a uvádza, že v danom prípade sa nejedná o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, a preto zotrváva na uvedenom

závere, že v odôvodnení rozhodnutia sa nevyžaduje, aby bola daná odpoveď na každý (aj pre vec bezvýznamný) argument strany.

23. Čo sa týka namietanej neurčitosti ručiteľského vyhlásenia, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa venoval tejto námietke v bode 23. napadnutého rozhodnutia, pričom dospel k záveru o určítosti predmetného vyhlásenia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Navyiac odvolací súd uvádza, že ručiteľská listina bola nedeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy, pričom z úverovej zmluvy je zrejmá výška úrokov, ako aj istina, z ktorej sa majú počítat, výška a splatnosť jednotlivých splátok, pričom splatnosť úrokov vyplýva priamo z právnej úpravy (§ 503 Obchodného zákonníka). Čo sa týka poplatkov, ručiteľ v ručiteľskej listine vyhlásil, že ručí za úver, vrátane úrokových nákladov a poplatkov vyúčtovaných bankou, pričom všetko uvedené je špecifikované priamo v úverovej zmluve. Ručiteľ tak ručí aj za poplatky vyúčtované bankou a vyplývajúce z úverovej zmluvy. Nie je preto relevantná námietka odvolateľa týkajúca sa neurčitosti ručiteľského vyhlásenia.

24. Po preskúmaní rozsudku odvolací súd uzatvára, že nedostatky napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie spočívajúce v jeho nepreskúmateľnosti sú takej závažnosti, že mali za následok porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces, a preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C. s. p. a vec vrátil súdu prvej inštancie podľa § 391 ods. 1 C. s. p. na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

25. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto uznesení (§ 391 ods. 2 C. s. p.).

26. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C. s. p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie (§ 419 a nasl. C. s. p.).